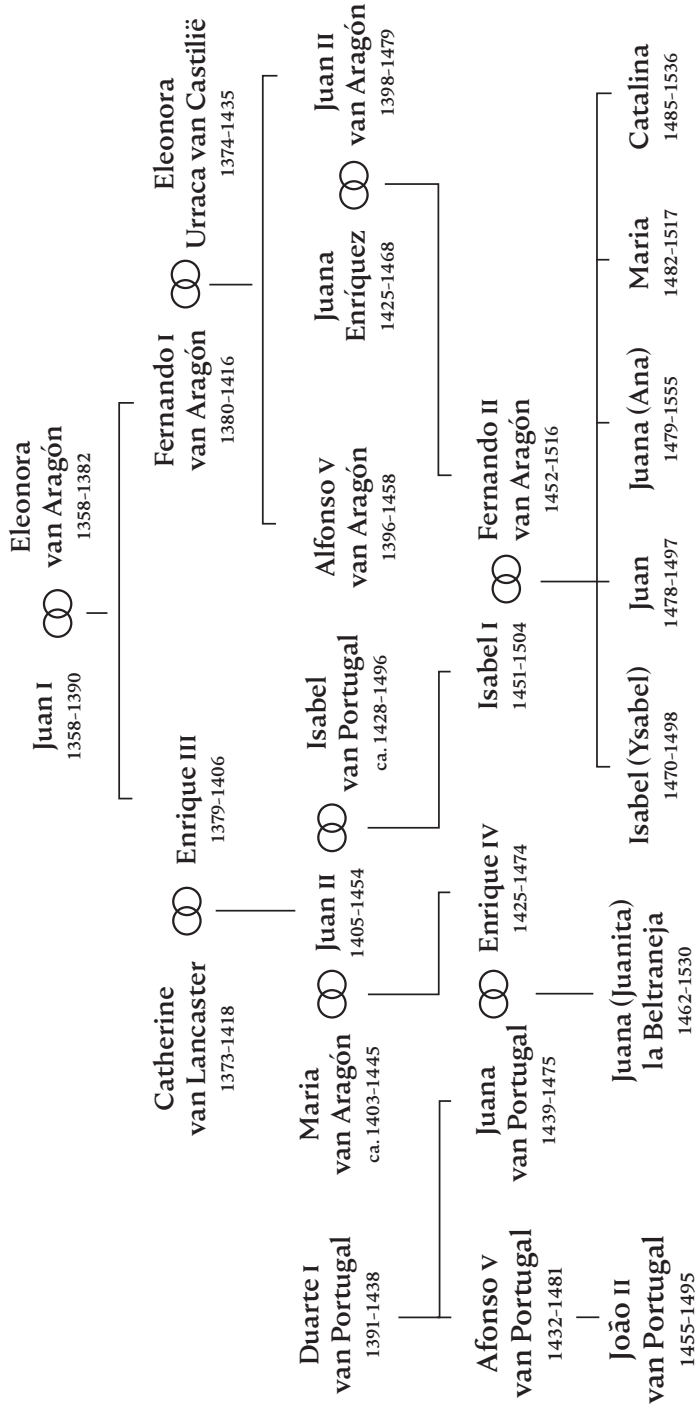

Simone van der Vlugt

Kruistocht van een koningin

Ambo|Anthos
Amsterdam

DEEL I

Die nacht deed ik geen oog dicht. In die donkere, eenzame uren miste ik de steun van Fernando en Gonzalo, en in plaats van te slapen lag ik alleen maar te piekeren.

Vroeg in de ochtend stond ik op, het was nog donker en heel koud. Met een olielampje in mijn hand dwaalde ik door de lege, stille gangen en vertrekken. Het was alsof mijn voorouders me volgden. Ik meende hun schimmen te zien bewegen in nissen en donkere hoekjes, maar ze joegen me geen vrees aan. Ik liep naar de Zaal van de Koningen, stak alle kaarsen en de grote staande olielampen aan en keek hoe het licht over de beelden flakkerde. Bij die van Uracca en Berenguela bleef ik het langst staan. Daarna liep ik langzaam naar de grote zaal en ging voor het hoge venster staan waar ik als kind zo vaak verlangend in de richting van Arévalo had gekeken. Maar die tijd lag achter me. Ik was drieëntwintig jaar en klaar om te nemen wat mij toekwam. Als alles volgens plan verliep, zou ik me over een paar uur de derde koningin van Castilië en León mogen noemen.

Die ochtend leek het langer te duren dan anders voor het licht werd. De duisternis zwakte maar langzaam af tot donker-

blauw en vervolgens tot duifgrijs. Toen de dageraad over de torens streek, kwam het alcazar tot leven.

Beatriz en Mencia hielpen me in mijn rouwkleding: een mooie maar eenvoudige jurk van satijn. Terwijl ze samen met de tientallen knoopjes worstelden, hield ik de tijd in de gaten. Precies om tien uur klonken de klokken van de San Miguelkerk, een zwaar en monotoon gebeier dat overgenomen werd door de klokken van de andere kerken in de stad. Het was het teken voor de inwoners dat er iets aan de hand was en dat ze naar het Plaza Mayor moesten komen voor een bekendmaking.

De knoopjes van mijn jurk zaten eindelijk dicht. De Quintanilla kwam binnen en zei: 'Het is tijd, Hoogheid.'

Beatriz pakte mijn handen en keek me aan. 'Ben je er klaar voor?'

Ik knikte. 'Bedankt voor jullie steun. Zonder Andrés en jou had ik dit niet voor elkaar gekregen.'

'We zijn nog niet klaar. We zijn nog niet eens begonnen. Kom, we moeten gaan.'

Het Plaza Mayor stond vol toen ik te paard, omgeven door ridders met vaandels, bij de kerk arriveerde. Het nieuws over Enriques dood was zojuist vanaf een groot podium bekendgemaakt. Er werd druk gesproken op het plein, maar toen ik aan kwam rijden nam het rumoer af. Mijn handen trilden licht en mijn ademhaling ging wat sneller, maar ik wist dat niemand daar iets van merkte. Ik rechte mijn rug, trok mijn schouders naar achteren en hief mijn kin. Het was erop of eronder. Over een uur zou ik koningin zijn of uitgejouwd en verjaagd worden.

Onder doodse stilte steeg ik af en schreed ik de kerk binnen.

De deuren bleven wijd openstaan zodat het volk de mis voor Enrique, die een halfuur zou duren, kon volgen. Ik knielde neer bij het altaar en probeerde me te concentreren op de psalmen en gebeden, maar het geroezemoes van de mensen buiten was duidelijk hoorbaar. Stonden ze aan mijn kant of zouden ze zich tegen mij keren?

Ik wisselde een blik met Beatriz, die me geruststellend toeknikte.

Zodra de mis was afgelopen trok ik me terug in een privé-vertrek van de geestelijken, waar ik me verkleedde met de hulp van Beatriz en Mencia. Op het moment dat ik het zware, met edelstenen en parels bestikte gewaad op mijn huid voelde, was het alsof ik buiten mezelf trad. Verdwenen was de nervositeit. Ik was niet van plan om anderen ooit nog over mijn lot te laten beslissen.

Met rustige maar besliste stappen liep ik via het middenpad naar buiten, waar de bisschop van Segovia net het podium beklom. Op het plein hing nog steeds een diepe stilte, die alleen verbroken werd door de stem van de bisschop. Hij somde luidkeels mijn rechten op de troon op, en hij was net klaar toen ik het Plaza Mayor betrad. Een felle winterzon brak door, alsof God me uitlichtte. Bij gebrek aan de kroon, die nog in het alcazar van Madrid lag, droeg ik een met diamanten bezette tiara, die me, zo wist ik, van alle kanten deed schitteren.

Met open mond keek de menigte toe. Rustig en zelfverzekerd besteed ik het podium, nam mijn plaats in naast bisschop Dávila en legde mijn hand op de bijbel. Met heldere, luide stem zwoer ik om de Katholieke Kerk en de inwoners van Castilië en León te beschermen.

De stadsambtenaren betraden eveneens het podium, knielden en legden de eed van trouw aan mij af. Vervolgens traden

twee gewapende soldaten naar voren, die riepen: 'Castilië, Castilië, Castilië, voor de hooggeboren en machtige prinses, koningin en dame, onze koningin Isabel, en voor de hooggeboren machtige koning, Don Fernando, haar wettige echtgenoot!'

Een enorm applaus en gejuich barstten los, en de kreet 'Leve de koningin' schalde over het plein.

Ysabel werd naar buiten gedragen en aan het volk getoond. Het gejuich verdubbelde, echode tegen de gevels van de huizen. Ik verliet het podium en besteeg het witte paard dat naar mij toe was geleid. Gutierre de Cárdenas leidde de processie met een eeuwenoud zwaard in zijn handen, de punt omhoog. Het was het oeroude symbool van koninklijk gezag, en een onverholen dreigement naar iedereen die dat niet respecteerde. Zo reed ik, gevolgd door een lange stoet edelen, geestelijken en stadsambtenaren, door de straten van Segovia naar het alcazar, dat ik eindelijk mijn thuis mocht noemen.